

M. Madsen: Jeg skal først knytte et Par Bemærkninger til de Talere, der alt have haft Ordet, og jeg skal da kun sige til den sidste ærede Taler, at jeg ikke finder nogen Anledning til at gaa ind paa de Betragtninger, han har fremsat. Af to forskellige Grunde: for det første fordi de delvis falde uden for Rammen af Forslaget, og for det andet fordi det er Ting, der offere have været fremsatte fra den Fraktions Side og ogsaa ere bleve imødegaaede. Der er dog et Punkt . . .

Formanden: Jeg beder det ærede Medlem tale saa højt, at han kan høres fra Formandspladsen og fra Bureauets Bord.

M. Madsen: Jeg skal anstrenge mig for det, det kommer om lidt. Jeg skal blot sige om et enkelt Punkt i det ærede Medlems Tale, at det er lidt vanskeligt at forstaa, om Socialdemokraterne overhovedet ønske et Forsvar, eller om de slet intet ville have. Det forekommer mig, at Udtalelserne nærmest give Indtryk af, at i Nødsfald, naar det ikke kan være anderledes, ville de have et Folkeværn, men ellers ikke noget. Jeg skal gøre opmærksom paa, at de her ere i Strid med deres store Forbillede. Min Nabo til venstre (P. Andersen) har været saa elskværdig at forelægge mig de Artikler af den franske Nationalforsamling, der tale om Menneskerettighederne, og de erklære dette: „Til Opretholdelse af Borgerrettighederne og Sikring af Menneskerettighederne hører en offentlig Magt“. Med dette for Øje ville de vist indrømme, at det er nødvendigt at have en Magt. Naar man saa vil sige, at den kan benyttes af Magthaverne mod Folket, saa gælder det, enten det saa er Folkevæbning eller noget andet, og det gælder for Magthaverne, enten det er Lederne af en social Republik eller et Monarki. Misbrug kunne altid finde Sted, naar det er dem, man hæfter sig ved.

I øvrigt vender jeg mig til de to foregaaende ærede Talere. Jeg vilde have sat Pris paa, at ingen af dem havde fundet det nødvendigt at gribe stærkere ind i gamle tilbagelagte Forhold, som have vakt megen Strid og Bitterhed i Befolkningen, end højest nødvendigt. Jeg skal for øvrigt ikke gøre dem Følgeskab. Jeg tror heller ikke, det er nødvendigt. Jeg vil foretrække at hæfte mig til et bestemt Udtryk. Jeg maa her gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for

Assens (Berntsen) i Virkeligheden sluttede sig temmelig nøje til den foregaaende Taler, og for saa vidt kan jeg betragte Ordførerskabet som fælles. Det Ord, jeg vilde hæfte mig ved, er det, at Kommissionens Arbejde skal gaa ud paa ikke alene at sikre Freden udadtil ved en gennemført og stærkt beskyttet Neutralitet, men ogsaa Freden indadtil. Derved forstaa jeg, at den ærede Taler sigtede til de store Partikampe, der have fundet Sted i Befolkningen og slaaet saa dybe Saar, at enhver alvorlig Fædrelandsven kun kan glæde sig over ethvert Bidrag, der kan ydes til at læge dem. Ud fra denne Betragtning skal jeg gøre nogle Bemærkninger om Forslaget.

Det er for lang Tid tilbage, at der første Gang blev Tale om en Kommissions Nedsættelse. Tanken er vendt tilbage til forskellige Tider uden at blive gennemført. Det kunde da være berettiget at spørge, hvorfor Tanken først bliver gennemført nu. Jeg vil dertil sige, at jeg antager, hvad der ogsaa blev antydnet af det ærede Medlem for Assens, der talte for et enkelt Partis Vedkommende, at hvis der ad denne Vej skal naas frem til noget godt, gælder det at vælge det rette Tidspunkt. Det gælder altid, naar en vanskelig Sag skal gennemføres, om ikke at gribe til i Utide. Jeg tænker mig, at dette har været den væsentligste Grund til, at man endnu ikke er naaet til Nedsættelse af en Kommission. Jeg tror selv, at Tidspunktet ikke har været gunstigt tidligere. Jeg har selv i mange Aar ønsket, at vi maatte naa dertil, for at faa disse Opgaver gennemførte og faa en almindelig Opfattelse af, hvorledes disse Opgaver skulle løses. Men for saa vidt denne Opfattelse maatte være rigtig, hvad jeg tror, anser jeg det for heldigt, at man har valgt det nuværende Tidspunkt. Der er ikke Spørgsmaal om, at den politiske Strid, hvori Forsvarssagen har været indblandet i mange Aar til Skade for den og til Ulykke for Befolkningen i dens Helhed, jo er stilnet saaledes af, at der nu er Haab om, at man om dette Spørgsmaal kan naa til det vigtigste Skridt, nemlig at bringe Sagen uden for Partistridighederne. Jeg er derfor meget glad ved, at det ærede Medlem, som indledede denne Forhandling, særlig tog Sigte paa dette.

Nu er det jo muligt, at der er en hel Del, saavel i som særlig uden for denne Sal, der tro, at denne Kommissions væsentligste Formaal er at faa besvaret det Spørgsmaal, om Forsvarsudgifterne skulle